

В МОРСКИТЕ ДЪЛБИНИ

Дженифър Донъли

Превод от английски Ирина Денева – Слав

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да било форма.

Оригинално заглавие *The Waterfire Saga: Deep Blue*
Copyright © 2014 Disney Enterprises, Inc.
All rights reserved.

Превод Ирина Денева – Слав
Редактор Петя Дочева
Коректор Ина Тодорова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Ропринт“ ЕАД, София 2015
ISBN 978-954-27-1361-6

*На Дейзи,
с цялата ми обич*

*...защото неведнъж, невидим, край брега се плъзвах,
смълчан, от лунните лъчи побягах, със сенките
се сливах;
и още помня отзвущи и звуци, очертания неясни,
гледки – такива, каквито вечно са били:
и белите ръце – към бесните въани протегнали
се неуморно, –
и себе си – момчето босоного, – с разветвения
от вятъра перчем –
тогава дълго, дълго слушах.*

„От люлката, люляла се неспирно“*
Уолт Уитман

* Из „Стръжчета трева“ в превод на Георги Славов и Цветан Стоянов. – Б. пр.

ПРОЛОГ

ДЪЛБОКО В ЧЕРНИТЕ планини, в потайните доби на румънската нощ, дълбоко под студените, мрачни води на древната Олта, речните вещици пееха:

*Дъще на Мероу, спри да сънуваш.
В детски игри не ще веч да палуваш.
Сънят ти умря, кошмарът дойде,
очи отвори, за да видиш добре.*

От мястото си в сенките най-старата вещица, Баба Вража, наблюдаваше синия подводен огън с неспокоен, напрегнат поглед в блестящите си очи.

– *Vino, răule. Arată-te* – мълвеше на древния си език. *Ела, зло. Покажи се.*

Около подводния огън осемте речни вещици продължаваха да напяват. Здравно хванати за ръце, те плуваха в кръг обратно на часовниковата стрелка, мощните им опашки пореха водите.

*Дъще на Мероу, ти си избрана.
Краят е близо, в света ще зейне рана.
Сине се пясъкът, магията се разпростира,
стъпка по стъпка песента ни сила придобива.*

– *Vin, diavolul, vin* – изрѣмжа Вража и се приближи до кръга. – *Tu esti aproape... te simt... Ела, дяволе, ела... Наблизо си... усещам те...*

Внезапно пламъците на подводния огън лумнаха нависоко, протегнаха се като змийски езици. Вещиците наведоха глави и стиснаха ръце още по-силно. Изведнѣж една от тях, най-младата, извика. Приведе се напред, сякаш я разкъсваше силна болка.

Вража познаваше тази болка. Късаше вътрешностите като заострена сребърна кука. Тя доплува до младата вещица.

– Бори се с нея, *dragă*¹ – рече ѝ. – Бъди твърда!

– Не... не мога. Много е силна! Богове, помогнете ми! – викаше вещицата. Кожата ѝ, с преливащите сиви нюанси на речното дъно, преbledня. Опашката ѝ се мяташе бясно.

– *Бори се!* Кръгът не бива да се разкъсва! Йелите не бива да губят кураж! – извика Вража.

Младата вещица нададе сърцераздирателен вик, надигна глава и вплете гласа си в песента. Когато запя, наред пламъците на подводния огън започнаха да се появяват форми. Завихриха се и се превърнаха в образ – бронзова порта дълбоко под водата, обвита в лед. Чу се звук, звукът от хиляди шепнещи гласове.

Шокорет... Амъжитор... Апатеон...

Зад портата нещо се раздвижи, сякаш се будеше от дълбок сън. Обърна безокото си лице на север и се разсмя.

Шокорет... Амъжитор... Апатеон...

Вража доплува още по-близо до огъня. Изправи се пред образа и затвори очи. Затвори очи пред злото и пред страха. Пред прииждащия кървавочервен прилив. Зарови се дълбоко в собствената си същност и отдаде всичко, което имаше, всичко, което представляваше, на магията. Гласът ѝ укрепна и се извиси над останалите, удави шепота, пропукването на леда и

¹ Скѣпа (рум.). – Б. пр.

ниския, бълбукащ смях.

*Дъще на Мероу, намери петте.
Емели са те, надеждата за нашето море.
Една със сърце, което носи светлината.
Една, която вижда бъдещето на нещата.*

*Една, която още няма вяра
затуй не може иначе, освен да заблуждава.
Една с дух силен, непреклонен,
една, що пее песните на света подводен.*

*Заедно намерете талисманите
на шестимата царували,
скрити под водите на океаните,
щом мракът и светлината се налудували.*

*Местте не бива да се съберат
заради ярост, жажда или гняв.
Мероу ги разпръсна по света,
за да остане звярът във зандан корав.*

*Елате при нас от реки и морета,
станете едно и в сърце, и в душа,
преди водите и всички във тях
Абадон да превърне във прах.*

Нещото зад решетките изкрещя от ярост. Хвърли се към портата. Сблъсъкът изпрати вълни през подводния огън към вещиците. Силата ги блъсна жестоко, почти успя да разкъса кръга, но те устояха. Нещото провря ръка през решетките, сякаш искаше да бръкне в гърдите на Вража и да ѝ извади сърцето. Подводният огън лумна още по-високо, стана още по-горещ и после изведнъж угасна. Нещото беше изчезнало, реката беше безмълвна.

Една по една вещиците се отпуснаха на дъното. Легнаха в меката кал с пресеклив дъх, затворени очи и плавници, смачкани под телата им.

Само Вража остана изправена на мястото, където допреди малко се въртеше кръгът. Сбръчканото ѝ лице беше изтощено, старото ѝ тяло – превито. От дъгата ѝ плитка се бяха измъкнали няколко сиви кичура, които се виеха като змиорки около главата ѝ. Тя продължи да напява сама, гласът ѝ се носеше през тъмните води, дрезгав, но непоколебим.

*Дъще на Мероу, спри да сънуваш.
В детски игри не ще веч палуваш.
Сънят ти умря, кошмарът дойде,
очи отвори, за да видиш добре.*

*Събуди се, дете, намери ги петте!
Време има още, има и надежда.
Събуди се, дете. . .*

— **С**ЪБУДИ СЕ, дете! Пресвета Цирцейо, пет пъти те повиках! Да не би ушите ти да са се напълнили с пясък тази сутрин?

Серафина се събуди стресната. Дългата ѝ медночервена коса се вееше като жива около лицето ѝ. Очите ѝ, тъмнозелени, гледаха уплашено. Още чуваше бълбукащия смях на нещото в клетката, ужасяващите му писъци. Чувстваше, че е лукаво и разгневено. Огледа се, сърцето ѝ думкаше силно в гърдите. За момент беше сигурна, че е тук, вътре, с нея, но след малко осъзна, че в стаята ѝ няма чудовище.

Само майка ѝ. Която беше също толкова страховита.

— Да се излежаваш точно днес. Довечера е твоето докими и имаш купища неща за вършене.

Светлейшата кралица Изабела, владетелка на Миромара, плуваше от прозорец на прозорец и дърпаше завесите.

През стъклата нахлу носена по вълните слънчева светлина и събуди актиниите, с които бе пълна стаята. Те разтвориха пипалца като цветя и обагриха стените в жълто, кобалтово-синьо и виолетово. Златистите лъчи затоплиха и клонките на водораслите, които растяха по пода. Заблещукаха по повърхността на голямото огледало в богата позлатена рамка и се плъзнаха по гладките стени от полиран корал. Един малък зелен октопод – домашният любимец на Серафина, Силвестър, който досега бе лежал свит в долния край на леглото, се

стрелна през водата по-надалеч от светлината.

– Не можеш ли да направиш песен-заклинание за тази цел, мамо? – попита Серафина с глас, все още дрезгав от съня. – Или да помолиш Тавия да го направи?

– Изпратих Тавия да ти донесе закуска – отвърна Изабела. – И *не*, не мога да направя песен-заклинание за дърпане на завеси. Милион пъти съм ти казвала...

– Магията не трябва да се ползва за ежедневни неща – довърши Серафина.

– Точно така. Ставай вече, Серафина. Императорът и императрицата пристигнаха. Придворните ти дами те очакват в приемната ти, а канта мага плува насам, за да ти помогне да се упражняваш за песен-заклинанието си. А ти си лежиш тук като сунгер – завърши Изабела. Тя отпъди ято лилави зеленушки от един прозорец и погледна през него.

– Толкова е спокойно морето днес, чак небето се вижда. Да се надяваме, че няма да излезе буря, която да размъти водата.

– Мамо, какво правиш тук? Нямах ли кралство за управляване? – запита Серафина, която бе сигурна, че майка ѝ не е дошла да коментира времето.

– Да, имам, благодаря, че ми напомни – отговори Изабела остро. – Но оставих Миромара в способните ръце на чичо ти Валерио за един час.

Тя заплува към леглото на Серафина. Сивата ѝ рокля от морска коприна се виеше зад нея, а сребристите ѝ люспи блестяха. Гъстата ѝ черна коса бе събрана на върха на главата ѝ.

– Погледни само тези раковини! – възкликна тя и се намръщи срещу купчината бели раковини до леглото на Серафина. – Стояла си до късно снощи да слушаш, нали?

– Трябваше, мамо! За другата седмица имам да правя раковина на тема *Пътят на Мероу*.

– Нищо чудно тогава, че не мога да те измъкна от леглото – отбеляза Изабела. После вдигна една от раковините и я поднесе до ухото си.

– Завладяването на Пустошта от Меровингите² на професор Джовани Бола – каза тя и захвърли раковината. – Дано не си загубила много време *точно* с тази. Бола е глупак. Доморасъл генерал. Твърди, че опафагите са спрени със заплахата за налагане на санкции. Пълни глупости. Опафагите са канибали, а канибалите не се впечатляват от санкции. Когато Мероу изпратила човек да им каже, че им се налагат санкции, те го изяли.

Серафина изстена.

– Затова ли си дошла? Не е ли малко рано за политическа лекция?

– *Никога* не е рано за политическа лекция – заяви Изабела. – Опафагите били победени, когато миромарската войска, *aqua guerrieri*³, ги обсадила. Силата победила, не дипломатията. Запомни това, Сера. Никога не сядай на масата за преговори с канибали, за да не се озовеш в менюто.

– Ще го имам предвид, мамо – каза Серафина и подбели очи.

Тя седна в леглото, направено от огромна полукръгла мидена черупка с цвят на слонова кост, и се протегна. Едната половина на черупката бе плътно покрита с дебели розови анемони. Там спеше Серафина. Другата половина представляваше балдахин и стоеше върху върховете на четири дълги конусовидни охлювни черупки. Ръбовете на балдахина бяха богато резбовани и инкрустирани с морско стъкло и кехлибар. От него висяха дебели завеси от клонести жълти водорасли. Между тях се стрелкаха миниатюрни оранжеви гупи и риби мандарини на сини ивици.

² Меровингите са династия франкски крале, управлявали територии, обхващащи днешна Франция, Нидерландия и Германия, между V и VIII век. – Б. пр.

³ Водни воители (ит.). – Б. пр.

Дебелите пипалца на анемоните запосягаха към Серафина, когато тя стана. Облече бял халат от морска коприна, извезан със златен конец и обшит с черупки от седефени миди и миниатюрни перли. Люспите ѝ бяха с яркия, блестящ цвят на излъскана мед и грееха на подводната светлина. Покриваха опашката и торса ѝ и подчертаваха по-тъмния червеникав цвят на косата ѝ. Цветовете си бе наследила от баща си, принцът консорт Бастиаан, от благородната династия Каден от Мраморно море. Плавникът и перките ѝ, нежнорозови със зелени отблясъци, бяха гладки и силни. Имаше гъвкаво тяло и грациозни движения, присъщи на най-бързите дълбоководни плувци. Кожата ѝ беше с маслинен оттенък и по правило безупречна, но днес лицето ѝ изглеждаше изпито и под очите ѝ имаше тъмни кръгове.

– Какво има? – попита Изабела, забелязала, че дъщеря ѝ е бледа. – Бяла си като корема на акула. Да не си болна?

– Не спях добре. Сънувах кошмар – отвърна Серафина, докато завързваше колана на халата си. – Имаше нещо ужасно, затворено в клетка. Чудовище. Искаше да излезе, а аз трябваше да го спра, но не знаех как.

Докато разказваше, образите нахлуха отново в главата ѝ, ярки и плашещи.

– Било е просто лош сън, нищо повече. Лошите сънища идват от нерви – рече Изабела категорично.

– Йелите също бяха в съня. Речните вещици. Искаха да отида при тях – додаде Серафина. – Някога ми разказваше истории за йелите. Казваше ми, че са най-силните русалки на света и ако някога ни призоват, трябва да отидем. Помниш ли?

Изабела се усмихна – нещо, което се случваше рядко.

– Помня, но не мога да повярвам, че *ти* помниш тези истории. Беше съвсем мъничка, когато ти ги разказвах. За да те накарам да слушаш. Казвах ти, че йелите ще те повикат и ще

ти издърпат ушите, ако не седиш мирно, както подобава на добре възпитана принцеса от династията на Мероу. Морска пяна и мъгла са тези приказки, нищо повече.

Серафина знаеше, че Вража и останалите вещици са измислени, но в съня ѝ изглеждаха съвсем истински.

– Наистина бяха там. Точно пред мен. Толкова близо, че ако бях протегнала ръка, щях да ги докосна – каза тя. После поклати глава заради собственото си лековерие.

– Разбира се, че не са били там. А днес имам да мисля за по-важни неща.

– Съвсем вярно. Готово ли е песен-заклинанието ти? – попита Изабела.

– А, ето защо си тук – отбеляза Серафина. – Не за да ми пожелаеш успех, да обсъждаме прически или престолонаследника, или каквото и да е друго, за което *нормалните* майки говорят с дъщерите си. Дошла си да се увериш, че няма да объркам песен-заклинанието си.

Избела прикова Серафина с острите си сини очи.

– Пожеланията са безсмислени. Същото важи и за прическите. Това, което има смисъл, е песен-заклинанието ти. То трябва да е идеално, Сера.

То трябва да е идеално. Сера се стараяше страшно много във всичко, с което се занимаваше. И в училище, и в правенето на песен-заклинания, и в състезанията по езда. Но независимо колко високо се целеше, очакванията на майка ѝ винаги бяха още по-високи.

– Едва ли е нужно да ти казвам, че и двата двора – на Миромара и на Матали – ще те наблюдават – каза Изабела. – Нямах право и на най-малката грешка. И няма да допуснеш грешка, ако успееш да овладееш нервите си. Нервите са врагът. Победи ги или те ще победят теб. Запомни: това не е битка или неразрешим спор в парламента. Това е просто докими.

– Ясно, мамо. *Просто* докими – повтори Серафина, а пер-

ките ѝ пламнаха. – Просто церемонията, в която Алития ще обяви, че принадлежа на нашия род или ще ме убие. Просто церемонията, в която трябва да изпея песен-заклинание толкова добро, колкото тези на канта мага. Просто церемонията, в която ще дам годежната си клетва и ще се закълна някой ден да дам на кралството дъщеря. Нищо особено. Голяма работа.

В стаята настъпи неловко мълчание. Изабела първа го наруши.

– Веднъж – започна тя – и аз имах силен нервен пристъп. Случи се, когато министрите се опълчиха на решението ми по повод една важна търговска инициатива и...

Серфаина я прекъсна ядно:

– Мамо, не може ли веднъж поне да се държиш като майка? Да забравиш, че си кралица?

Изабела се усмихна тъжно.

– Не, Сера – каза тя. – Не мога.

Гласът ѝ, обичайно рязък, сега бе придобил печална нотка.

– Мамо, да не би нещо да не е наред? – попита Серафина, внезапно притеснена. – Какво се е случило? Матали пристигнаха ли? В безопасност ли са?

Тя знаеше, че в някои пусти области на моретата върлуват престъпни банди, които нападат пътниците. Най-лошите сред тях бяха Хищниците – за тях се знаеше, че крадат абсолютно всичко с някаква стойност. Това включваше морските пари – мокрети, бижута, оръжия и дори морските коне на пътниците.

– С Матали всичко е наред – отвърна Изабела. – Пристигнаха снощи. Тавия ги е видяла. Каза, че са добре, но са изморени. Кой не би се изморил? Дълъг е пътят от Индийския океан до Адриатическо море.

Серафина се успокои. Делегацията на Матали включваше не само престолонаследника и родителите му – императора и императрицата, но и Нийла, братовчедката на принца. Нийла

беше най-добрата приятелка на Серафина и тя нямаше търпение да я види.

– Дезидерио излезе ли да ги посрещне? – попита тя.

Изабела се поколеба.

– Всъщност баща ти ги посрещна – каза тя накрая.

– Защо? Мислех, че е работа на Дез – каза Серафина объркано. Знаеше, че брат ѝ очаква с нетърпение посрещането на Матали. Той и Махди, принцът, бяха стари приятели.

– Изпратих Дезидерио на западната граница. С четири полка гериери – каза тя без заобикалки.

Серафина се изуми.

– Какво? – попита тя. – Кога?

– Късно снощи. По заповед на чичо ти.

Валерио, братът на Изабела, беше главнокомандващ на Миромара. Той бе вторият по власт човек в държавата след нея.

– Защо? – запита Серафина, разтревожена. В един полк имаше три хиляди гериери. Опасността край западната граница трябва да е била голяма, щом чичо ѝ бе изпратил толкова много войници.

– Получихме информация за ново нападение. В Акуа Бела, едно село, близо до бреговете на Сардиния – обясни Изабела.

– Колко са били отвлечени? – попита Серафина, вече уплашена от отговора.

– Повече от две хиляди.

Изабела се извърна, но не и преди Серафина да види сълзите, блеснали в очите ѝ.

Нападенията бяха започнали преди година. Досега бяха пострадали шест миромарски села. Никой не знаеше защо нападателите отвличат селяните и къде ги отвеждат. Не се знаеше и кой стои зад тези нападения. Хората сякаш просто изчезваха.

– Имало ли е очевидци? – зададе поредния въпрос Сера-

фина. – Знае ли се кой го е направил?

Изабела, възвърнала самообладанието си, се обърна към нея.

– Не знаем. Боговете са ми свидетели, иска ми се да знаехме. Брат ти мисли, че са терагогите.

– *Човеците*? Невъзможно. Нали имаме защитни песен-заклинания срещу тях. Имаме ги, откакто е създаден морският народ, вече четири хиляди години. Не могат да ни пипнат. Никога не са могли – каза Серафина.

Настръхваше само при мисълта какво би станало, ако човеците някога откриеха как да развалят песен-заклинания. Щяха да извлечат морските хора от дълбините с хиляди в грубите си мрежи. Щяха да ги продават и купуват. Щяха да ги затварят в тесни аквариуми за забавление на гогите. Числеността им щеше да се стопи като тази на тона и на треската. Нямаше създаване на земята и в морето по-алчно от коварните терагоги. Дори диваците опафаги вземаха само това, което можеха да изядат. Гогите вземаха всичко.

– Мисля, че не са човеците – каза Изабела. – Казах го и на брат ти. Само че са видели голям траулер във водите близо до Акуа Бела, затова той е уверен, че човеците са замесени. Според чичо ти зад нападенията стоят Ондалина и възнамеряват да нападнат и Серулия. Затова изпрати полковете, за да демонстрира силата ни на западната граница.

Новините бяха сериозни. Ондалина, царството на арктическите русалки, беше стар враг. Преди един век Ондалина беше обявила война на Миромара и я беше загубила. Оттогава бе затаила гняв срещу условията на мирния договор.

– Както знаеш, ондалианците нарушиха пермутавия⁴ преди три месеца – започна Изабела. – Чичо ти смята, че адмирал Колфин го е направил, за да попречи на годеща ти с маталийския престолонаследник и да им предложи дъщеря си Астрид

4 Променя, в случая размяна (ит.). – Б. пр.

вместо теб. Един съюз с Матали е точно толкова ценен за тях, колкото и за нас.

Серафина се притесни от непочтената природа на ондалианците, но беше и учудена и поласкана от факта, че майка ѝ обсъжда въпроса с нея.

– Може би ще е добре да отложим докими – предложи тя. – Вместо това можеш да свикаш Съвета на шестте води и да предупредите Ондалина. Император Билаал е вече тук. Остава само да призовеш президента на Атлантика, старейшината на Кин и кралицата на Пресноводието.

Тревогата, изписана по лицето на Изабела, се смени с нетърпение. Серафина усети, че е сбъркала.

– Докими не може да се отлага. Стабилността на кралството ни зависи от него. Луната е пълна, приливът е висок. Направени са всички приготовления. Едно отлагане може да се превърне в коз в ръцете на Колфин – обясни Изабела.

Серафина, с отчаяна надежда някога да види одобрение в очите на майка си, опита пак:

– А ако изпратим още един полк на западната граница? – попита тя. – Снощи слушах една раковина...

Наведе се и се разтършува из купчината до леглото си.

– Ето я, *Размисли за отбраната*. Казва, че демонстрацията на сила понякога е достатъчна да откаже врага и че...

Изабела я прекъсна:

– Няма да се научиш как се управлява кралство със слушане на раковини!

– Но, мамо, демонстрацията на сила е подействала при опафагите в Пустошта. Самата ти го каза преди пет минути!

– Да, така е, но там ситуацията е била напълно различна. Серулия не е била заплашена от нападение, така че Мероу е могла да си позволи да изпрати герииерите си в Пустошта. Надявам се, знаеш, Серафина, че столицата разполага с шест полка. От тях четири вече бяха изпратени на западната гра-

ница с Дезидерио. Ако изпратим още един, ще останем само с един тук.

– Да, но...

– Ами ако тези, които нападат селата ни, решат този път да нападнат Серулия и ние имаме само един полк гериери на разположение, за да защитим себе си и Матали?

– Но нали разполагаме и с твоята лична гвардия, еничарите? – запита Серафина с неуверен глас, който заглъхна заедно с надеждите ѝ да впечатли майка си с идея.

Изабела размаха ръка пренебрежително.

– И те са най-много хиляда. Не стигат за организирането на добра защита. Мисли, Серафина, мисли. Държавното управление е като игра на шах. Опасността идва от много посоки – от пешката, но и от царицата. Трябва да играеш с мисъл за цялата дъска, не само за една фигура – тя тъжно поклати глава. – Само след няколко часа ще бъдеш обявена за наследница на миромарския престол. *Налага се* да се научиш да мислиш!

– Аз мога да мисля! В името на боговете, мамо! Защо винаги ме притискаш така? – извика Серафина.

– Защото враговете ти ще те притискат хиляди пъти по-силно! – извика Изабела в отговор.

Между майка и дъщеря отново се възцари болезнено мълчание. Наруши го бясно тропане по вратата.

– Влез! – излая Изабела.

Вратите към стаята на Серафина се отвориха. Един от ражовите на Валерио се плъзна вътре. Поклони се на двете русалки, после се обърна към Изабела.

– Господарят Валерио ме изпрати да ви заведа в заседателната зала, Ваша Светлост.

– Защо?

– Пристигнаха известия за ново нападение.

Изабела сви длани в юмруци.

– Кажи на господаря си, че веднага идвам.

Пажът се поклони и отплаува.

Серафина тръгна към майка си.

– Ще дойда с теб – каза тя.

Изабела поклати глава.

– Пригответи се за довечера – каза тя рязко. – Всичко трябва да мине добре. Съюзът с Матали ни е жизнено необходим. Повече от всякога.

– Мамо, моля те...

Но беше закъсняла. Изабела беше отплаувала от спалнята на Серафина.

Нямаше я.